

ni sistem, investicionu klimu u smislu pristupa kreditiranju i birokratiju. Sve te stvari su u procesu unapređivanja, a vi, kao američki investitor koji želi da ovde ulaže, možete da ubrzate taj proces." Mislim da je prisustvo onih američkih kompanija koje su već u Srbiji, umnogome pomoglo da se stvari brže odvijaju, i što ih više dolazi, učiniće sve više na tom planu. Čvrsto sam uveren da američke investicije imaju budućnost u ovoj zemlji.

Ankete pokazuju da većina građana SCG oseća netrpeljivost prema Americi. Da li se Vama dogodilo da osetite tu netrpeljivost, mada smo Vas viđali kako farbate stative ili skupljate smeće pored Save, kao da ste pravi Beograđanin?

Diplomatskim poslom se bavim 30 godina i retko mi se dešavalo da u nekoj zemlji budem primljen sa toliko topline i prijateljstva kao u Srbiji. Ljudi u vašoj zemlji mene i moju porodicu prihvatili su od samog dolaska i nikada nisam osetio bilo kakvu ličnu netrpeljivost prema sebi ili svojoj porodici. To sa farbanjem i sakupljanjem smeća činimo, jer želimo da budemo deo vaše zajednice, a ne radi publiciteta. Uz to, kao američki ambasador, želim da budem primer drugim Amerikancima ovde i da im poručim: "Hajde da radimo i ovde ono što najbolje radimo u Americi." Želimo i da uzvratimo deo gostoljubivosti i prijateljstva, koje nam je vaš narod pružio time što ćemo biti konstruktivni, makar kao privremeni članovi vašeg društva. Jesam razočaran time što većina u ovoj zemlji još uvek ima rezervi prema Americi zbog našeg odnosa prema Srbiji ili Srbiji i Crnoj Gori. Moramo da učinimo još dosta na tom planu - a način da to uradimo je da još više razgovaramo, da uspostavimo više iskrenih interakcije, a ne onih tipa: "Uuu, evo ga ambasador Amerike, hajde da budemo fini prema njemu, i da se nadamo da ćemo što pre da mu vidimo leđa". Prate me ljudi iz obezbeđenja, ali ja ipak šetam ulicama Beograda, Bujanovca, Novog Sada, Vranja... Idem gde god je to potrebno i nastojim da ostvarim što više interakcije. Nećemo stati dokle god ne preokrenemo tu statistiku. Tada će većina reći da je Amerika nešto pozitivno, da misli dobro

Srbiji i Crnoj Gori, a to je ono što je istina.

Imate li Vi utisak da Srbija kreće prosperitetnim putevima? Mi koji pratimo našu političko-ekonomsku scenu, imamo utisak da još uvek propadamo.

Po mom mišljenju, vi ne propadate. Kao neko sa strane, uočavam u vašem društvu tendenciju da ponekad budete isuviše pesimistični o onome šta radite i kuda želite da idete. Dobro je biti realističan, i priznati da se stvari ne događaju uvek onako kako bi trebalo, ali ja smatram da nema razloga da budete pesimistični po pitanju budućnosti svoje zemlje. Shvatam neizvesnost koja je nastala, pre svega, kao posledica raspada onoga što ste smatrali svojom domovinom, i sasvim je razumljivo da osećate neravnotežu, i kad se pitate šta će sada biti moja zemlja? Da li će Kosmet i Crna Gora ostati sa nama?

SPECIJALISTA ZA KRIZNA PODRUČJA

Kada je pre godinu i po dana američki predsednik odlučio da imenuje Majkla Polta za ambasadora u SCG, vašingtonski politički analitičari tvrdili su da "Džordž Buš u vatru baca novog iskusnog diplomatu, koji jako dobro poznaje Evropu". U tom trenutku Majkl Polt je u američkoj administraciji imao status ministra savetnika. Kao potomak diplomate, budući američki ambasador u Beogradu je u svojoj diplomatskoj karijeri, koja traje 30 godina, već bio zamenik šefa američke misije u Nemačkoj i Švajcarskoj. Službovao je kao zamenik direktora za Evropsku bezbednost i pitanja kontrole oružja i u Panami, zatim kao diplomatski savetnik u Meksiku, Danskoj i, opet, u Nemačkoj. Kao viši savetnik, bio je i saradnik generalnog direktora u Vladi SAD za reforme menadžmenta. Zbog svega toga dobio je nadimak "večni drugi čovek".

Pre sedam godina, dobio je nagradu "Tomas Džeferson" od organizacije Američki građani u inostranstvu, za uspešnu diplomatsku službu u zaštiti i prezentaciji interesa Amerike. Vlasnik je i nekoliko nagrada koje su mu davali predsednici Džordž Buš stariji i Bil Klinton, kao i Stejt department, za dobro diplomatsko snalaženje u kriznim područjima.

Moj savet srpskim i crnogorskim prijateljima je da se okrenu budućnosti, jer u budućnosti kojoj težite, sve će se ponovo ujediniti. Budućnost cele planete je ujedinjenje, kao i budućnost Evrope. Mi smo želeli ujedinjenu Evropu, a vi, kao što ste rekli, želite da budete deo ujedinjene Evrope. Ono što ja predviđam je da će se u budućnosti i jugoistočnom Evropom voziti koridorom 10, koridorom ovim ili onim, bez ikakvih prepreka, i da ćete biti deo ujedinjene Evrope i zato mislim da je pesimizam, koji se ovde ponekad sreće, pogrešan.

**Momčilo Đorgović
Marko Lopušina**

U Čikagu održano uspešno veče klasične muzike sa mladim talentima

MLADOST, LEPOTA, TALENAT I KLASIKA

U subotu uveče, 20. avgusta U Kulturnom klubu "Sveti Sava" održan je veoma uspešan koncert ozbiljne muzike, na kome je učestvovalo pet mladih i izuzetno talentovanih devojaka, uglavnom studenata muzičke Akademije. Gužva ispred ulaza u

ustanove, a postoje indicije za dalje dogovore i buduća gostovanja naših studenata iz matice. Obe pijanistkinje su oduševljene prijemom publike u Čikagu i zadovoljne svojim uspehom na ovom koncertu. Oduševljenje je obostrano pošto je publika, iako

Vera Stefanović i Dejana Dimitrova, levo

klubu i u foajeu i nagovestile su da je ovaj događaj prikupio neočekivano veliki broj ljubitelja ove vrste muzike. Razlog tome je verovatno taj što se u srpskoj koloniji ovako nešto vrlo retko priređuje.

Ovaj dvočasovni koncert oduševio je sve prisutne. Mlade i talentovane učesnice

nenavuknuta na ovakvu vrstu događaja bila potpuno opčinjena. Ove večeri, svoju veštinu su pokazale i 2 mlade i izuzetno talentovane violinistkinje iz Čikaga. Vera Stefanović, koju je na klaviru pratila Katerina Kishka i Dejana Dimitrova koja je svirala svoje solo tačke. One su izvele dela

Ivana Matijević i Maja Rajčić
apsolventi FMU u Beogradu

u svojim raznovrsnim kompozicijama od Mocarta i Betovena, pa sve do kompozicija dvadesetog veka, držale neprekidnu pažnju publike, koja je oduševljeno svaku tačku pozdravila gromoglasnim aplauzom. Imali smo retku priliku da čujemo i dela domaćeg kompozitora Vasilija Mokranjca koja su nam donele 2 studentkinje - absolventi klavirskog odseka Fakulteta muzičke umetnosti iz Beograda. Ivana Matijević i Maja Rajčić, su takođe izvele i poznata dela Betovena, Shopena i Rahmanjinova. Ovo je jako dobar početak saradnje između ove dve

Mocarta, Betovena, Masseneta, Laloa, pa čak i nešeg kompozitora Petra Stojanovića.

Pored ljudi iz KK Sv. Sava najveć trud za realizaciju ove lepu manifestacije uložila je majka violinistkinje Vere, Biljani Stefanović, koja je svojim nepoštednim radom uspela da stvori uslove kako bi ovaj događaj dobio što profesionalniji i prijatniji ton. Nadajmo se da je ovo samo jedan u nizu kulturnih događaja ovakve vrste u Čikagu i da će ih biti sve više i više.

M.R